

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 715//2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Dula, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 20. marca 2013 v konaní vedenom sp. zn. 3 To 20/2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 7/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Dula, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 20/2013 a jeho rozsudkom z 20. marca 2013 (ďalej len „namietaný rozsudok“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 7/2016 a jeho uznesením z 20. apríla 2017 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 5 T 16/2010 z 12. decembra 2012 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa ustanovení § 157 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a odsúdený v spojení s namietaným rozsudkom k podmienenému trestu odňatia slobody a tiež trestu zákazu riadiť motorové vozidlo v trvaní troch rokov. Proti namietanému rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd namietaným uznesením podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol pre nesplnenie dovolacích dôvodov.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 ústavy a jeho práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj práva zaručeného čl. 38 ods. 2 listiny.

4. Sťažovateľ v úvode sťažnosti prezentuje argumenty týkajúce sa namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorý odmietol ním podané dovolanie, ktoré sťažovateľ oprel o dovolacie dôvody podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. f), g) a i) Trestného poriadku. V kontexte dovolacích dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku v podanom dovolaní sťažovateľ dôvodil nezákonnosťou znaleckého dokazovania. Vo vzťahu k uvedenej okolnosti v sťažnosti namieta, že sa dovolací súd s takto prezentovanou argumentáciou zásadného charakteru vôbec nevysporiadal. Je toho názoru, že toto znalecké dokazovanie bolo rozhodujúcim dôkazom, pričom ostatné dôkazy, na ktoré dovolací súd poukázal, neboli na preukázanie jeho viny dostatočné.

5. V sťažnosti sťažovateľ podrobne vysvetľuje, že jeho odsúdenie bolo založené na skutkovom zistení, že sa pri jazde svojím motorovým vozidlom nedostatočne venoval riadeniu vozidla, následkom čoho prešiel do protismeru, spôsobil kolíziu s iným vozidlom, a teda následné zranenia pasažierov v druhom vozidle. Sťažovateľ prezentuje tvrdenie, že tento skutkový záver je nesprávny, keďže podľa jeho vyjadrenia bola príčinou kolízie náhla technická porucha na jeho vozidle (odtrhnutie pravého predného kolesa).

6. Tvrdenia o nezákonnosti vykonaného znaleckého dokazovania a o nepreskúmateľnosti podaného znaleckého posudku sťažovateľ zdôvodňuje takto: „Znalec [REDAKOVANÉ] vylúčil, že by príčinou dopravnej nehody bola technická závada. [REDAKOVANÉ] okrem iného konštatoval, že pri porušení (zlomení) pravej tyčky riadenia by došlo k uvoľneniu pravého predného kolesa, koleso by sa zaseklo pod pravý predný prah a takto zablokované vozidlo by nutne zanechalo stopy na vozovke. [REDAKOVANÉ] skonštatoval, že takéto stopy na vozovke neboli a tak vylúčil technickú vadu vozidla ako príčinu dopravnej nehody. Nie je jasné na základe čoho znalec urobil vyhlásenie o absencii šmykových stôp na vozovke, keďže zo spisového materiálu a ani zo znaleckého posudku nevyplýva, že by ktokoľvek skúmal stopy na vozovke. Súčasťou spisu je fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody, avšak táto bola robená za tmy, kedy mohli byť tmavé stopy na vozovke prehliadnuté, resp. nezachytené. Z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisu

teda nemožno konštatovať, že by takéto stopy na mieste dopravnej nehody boli. Okrem toho na fotografii č. 6 (č. l. 199) sú viditeľné nejaké tmavšie šmuhy, ktoré by mohli byť šmykovými stopami. Vyjadrenie znalca o absencii šmykových stôp tak nemožno považovať za dôkaz, ale len za nepreskúmateľné a ničím nepodložené tvrdenie.“

7. Namietané pochybenia vykonaného znaleckého dokazovania opiera sťažovateľ aj o ďalšie dôvody: „Sťažovateľ bol za vinníka dopravnej nehody označený zo strany vyšetrojúcich orgánov už bezprostredne po dopravnej nehode a už vtedy sa mu bez akéhokoľvek dokazovania kládlo za vinu, že sa nemal dostatočne venovať riadeniu vozidla a nemal sledovať situáciu v cestnej premávke (viď záznam z dopravnej nehody, č. l. 189). Sťažovateľ má za to, že toto presvedčenie vyšetrojúcich orgánov o vine sťažovateľa sa prenieslo na znalca [REDAKOVANÉ] a tento sa následne už podrobne nezaoberal všetkými okolnosťami nehody. Pri znaleckom dokazovaní je nepochybne potrebné zohľadniť konkrétne okolnosti prípadu a nespoliehať sa len na teóriu. V tomto prípade sa znalec zrejme z dôvodu jeho teoretického presvedčenia vôbec nezaoberal expertným skúmaním zameraným na zistenie príčin odtrhnutia pravého predného kolesa a prerazením pneumatiky (na pojednávaní dňa 12.12.2012 potvrdil znalec Ing. Ziman, že lomové časti materiálov mali byť skúmané v odbore metalografia a poškodenie pneumatiky v odbore defektoskopia – toto bolo aj presvedčenie sťažovateľa, ktorý navrhol vykonať znalecké dokazovanie v týchto odboroch), a preto závery [REDAKOVANÉ] nie sú objektívne. Ak sa [REDAKOVANÉ] vyjadroval k prerazeniu pneumatiky, tak ju mal skúmať aj z vnútra a z vnútra ju aj nafotiť, aby bolo možné jeho tvrdenia overiť. Povrchnosť znaleckého dokazovania zo strany [REDAKOVANÉ] potvrdzuje aj jeho vyjadrenie na pojednávaní dňa 19.06.2012, keď na otázku, či mal pravú tyč riadenia v rukách, či ju skúmal a fotil ju, uviedol že táto bola položená v kufri, bližšie ju neskúmal, bola nafotená (strana 8 zápisnice, č. l. 361 rub). Z uvedeného teda vyplýva, že znalec vôbec bližšie neskúmal, či k nehode nedošlo v dôsledku náhlej technickej vady vozidla, a to napriek tomu sťažovateľ od začiatku uvádzal, že nehodu spôsobila technická vada a že došlo k odhodeniu vozidla. Sťažovateľ má za to, že je týmto jednoznačne preukázané, že v rámci znaleckého dokazovania a teda v trestnom konaní ako celku neboli objasňované okolnosti svedčiace v prospech sťažovateľa a bola tým porušená jedna zo základných zásad trestného konania.“

8. Sťažovateľ je toho názoru, že konajúce súdy zásadne pochybili pri zisťovaní skutkového stavu. Tento bol podľa neho ustálený na základe nezákonne vykonaných dôkazov, a to predovšetkým znaleckého posudku, pri ktorom nebolo možné verifikovať podklady, na základe ktorých bol vypracovaný. Sťažovateľ zdôrazňuje, že pre potreby konania boli vyhotovené dva znalecké posudky, ktorých závery boli zásadne odlišné, avšak konajúce súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí s týmito odlišnými závermi nevysporiadali a bez presvedčivého odôvodnenia si osvojili závery len jedného z týchto posudkov. Takisto je presvedčený, že konanie o jeho trestnej veci nebolo plynulé, naopak, podľa jeho vyjadrenia bolo poznačené nečinnosťou a nesprávnym postupom všeobecných súdov. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd, ako aj najvyšší súd svojím postupom porušili aj jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 13 dohovoru a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v označenom konaní a namietaným rozsudkom, ako aj postupom najvyššieho súdu v označenom konaní a namietaným uznesením najvyššieho súdu, namietané uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, prípadne zrušil namietaný rozsudok krajského súdu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie, priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní a postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj základného práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 listiny namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Sťažovateľ v sťažnosti formuloval námietku porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v odvolacom konaní i v dovolacom konaní, pretože je toho názoru že všeobecné súdy nepostupovali v jeho veci plynulo a bez zbytočných prietáhov, naopak boli nečinné a ich postup bol nesprávny, čo mal konštatovať aj verejný ochranca práv, na ktorého sa sťažovateľ pri ochrane svojich práv obrátil. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa.

Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo. Konanie vo veci sťažovateľa bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené. Namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. marca 2013 a namietané uznesenie najvyššieho súdu 20. apríla 2017. Sťažovateľ domáhajúci sa ochrany svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k označeným konaniam krajského súdu a najvyššieho súdu sa so svojou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k uvedeným konaniam nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v označených konaniach krajského súdu a najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010). V zmysle uvedeného bolo preto predmetom prieskumu ústavného súdu nielen rozhodnutie najvyššieho súdu, ale aj rozhodnutie krajského súdu napadnuté dovolaním sťažovateľa, ktoré bolo dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

15. Jadrom argumentácie sťažovateľa, na ktorej stavia námietku porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru je tvrdenie o nezákonnosti vykonaného znaleckého dokazovania, ktorého závery boli pri ustálení skutkového stavu zohľadnené konajúcimi súdmi rozhodujúcimi o jeho vine. Sťažovateľ je toho názoru, že tieto závery nemajú oporu v tzv. vstupných podkladoch znaleckého posudku, pomocou ktorých možno objasniť ako sa znalec k relevantným úsudkom dopracoval a ktoré sú nevyhnutným predpokladom preskúmateľnosti znaleckého posudku. Sťažovateľ sa takisto domnieva, že konajúcimi súdmi bolo bez dostatočných dôvodov odmietnuté ním navrhované znalecké dokazovanie smerujúce k prevereniu skutkovej verzie, ktorú sťažovateľ prezentoval na svoju obranu. Sťažovateľ napokon namieta, že sa konajúce súdy nevysporiadali so znaleckým posudkom predloženým stranou obhajoby, ktorý podľa jeho mienky vyvracia závery súdom zohľadneného znaleckého dokazovania.

16. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom oboch namietaných rozhodnutí. Krajský súd svoj právny záver o vine sťažovateľa odôvodnil takto: *„Obžalovaný bol zo spáchania žalovaného skutku aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne usvedčený predovšetkým závermi znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy [REDAKOVANÉ] i jeho doplnenia, ktoré znalec predniesol i na hlavnom pojednávaní (19.6.2012 – č. l. 361 - 362) a v ktorých i na podklade svojich zistení nielen ohliadkou miesta dopravnej nehody, ale aj samotného vozidla obžalovaného a to pár dní po dopravnej nehode ako príčinu vzniku prejednávanej dopravnej nehody jednoznačne označil nesprávnu techniku jazdy a najmä smerovanie vozidla obžalovaným, keď sa pritom nielenže vysporiadal s čiastočne odlišným názorom znalca z odboru dopravy [REDAKOVANÉ] (ktorý vypracoval znalecký posudok na základe objednávky obžalovaného [REDAKOVANÉ], pričom však v čase, keď znalecký posudok vyhotovoval, nebolo vozidlo obžalovaného už k dispozícii, nakoľko tento ho podľa vlastného vyjadrenia koncom apríla, resp. začiatkom mája 2010 dal zošrotovať), ale aj podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré vylúčil ako príčinu nesprávneho smerovania vozidla obžalovaného vznik technických problémov na vozidle krátko pred dopravnou nehodou, pričom v súlade s takýmto jeho záverom, v dôsledku ktorého nepovažoval za potrebné vykonanie ďalších znaleckých posudkov z oblasti kriminalistickej defektoskopie, či odboru*

hutníctva, odvetvia metalografie aj odborné vyjadrenie spoločnosti [REDAKOVANÉ] (č. l. 166-168) i výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], keď pritom obžalovaný evidentne nevypovedal pravdu o vzdialenosti (najskôr vypovedal, že to bolo 10 m, neskôr uvádzal 10 až 15 m), ktorá mala jeho vozidlo od vozidla poškodeného deliť v čase, keď začalo jeho vozidlo odbočovať, pretože túto časť jeho výpovede nevylučujú len výpovede obidvoch poškodených, ale aj výpoveď syna obžalovaného – [REDAKOVANÉ] i výpoveď znalca [REDAKOVANÉ].“

17. Najvyšší súd v namietanom uznesení, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku („rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“), uviedol tieto relevantné argumenty, a síce, že „obvineným formulované námietky ani z väčšej časti k uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesmerovali. V podstatnej časti totiž obvinený spochybňoval závery a nie zákonnosť samotného dôkazného prostriedku (napr. posudok [REDAKOVANÉ] bol vypracovaný povrchno, pre svoje závery nemal dostatočný podklad v spise, k poškodeniu pravého predného kolesa muselo dôjsť inak, súdy bez dostatočného zdôvodnenia uverili znaleckému posudku [REDAKOVANÉ] a nie znaleckému posudku [REDAKOVANÉ], na mieste činu sa mohli nachádzať stopy po brzdení atď.). Tieto námietky však majú celkom zjavne skutkový charakter a ich relevanciu najvyšší súd podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou, preskúmať nemôže.“

18. Ústavný súd dospel z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu takisto k ďalším relevantným zisteniam. Odôvodnenie rozhodnutia (pozri strana sedem, tretí odsek namietaného uznesenia najvyššieho súdu) totiž odkazuje aj na vyjadrenie poškodených k podanému dovolaniu, z ktorého vyplýva, že znalec ktorý vypracoval sťažovateľom spochybňovaný znalecký posudok obhajobnú skutkovú verziu prezentovanú sťažovateľom, a to verziu o náhlej technickej poruche na vozidle („porušenie /zlomenie/ pravej tyčky riadenia“), spochybnil argumentáciou, v rámci ktorej vysvetlil, že „ak by došlo k poškodeniu pravej strany vozidla, bola by pribrzdená pravá strana, čiže vozidlo by bolo nutne ťahané doprava“. Poškodení tiež odkázali na obdobné stanovisko spoločnosti Citroën, v ktorom táto uviedla, že „Po odpojení tiahla riadenia vplyvom fyzikálnych síl

a negatívnej geometrie by predné koleso bolo vytočené do strany, na ktorej sa nachádza (pravé doprava, ľavé doľava).“.

19. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Z tohto dôvodu nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

20. Takisto ústavný súd pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania.

21. Ústavný súd po preskúmaní obsahu odôvodnenia namietaného rozsudku konštatuje, že v ňom krajský súd ozrejmlil, na základe akých dôkazov ustálil svoj skutkový záver a z toho plynúci záver o vine sťažovateľa. Tak ako to krajský súd sám uviedol, relevantným dôkazom sa stal sťažovateľom spochybňovaný znalecký posudok, v súvislosti

s ktorým krajský súd reagoval aj na obhajobu sťažovateľa, ktorý predostrel svoju skutkovú verziu udalosti, podľa ktorej nemala byť príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy sťažovateľa, ale náhla technická porucha na vozidle. Krajský súd bol toho názoru, že táto skutková verzia bola presvedčivo spochybnená samotným znalcom, ktorý v tomto smere uviedol na hlavnom pojednávaní podrobné argumenty. O aké konkrétne argumenty išlo, sa ústavný súd dozvedel prostredníctvom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu (pozri bod 18 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu). Znalec konkrétne uviedol, že verziu sťažovateľa o príčine dopravnej nehody, za ktorú sťažovateľ označil náhle poškodenie vozidla (zlomenie pravej tyče riadenia), vylučuje samotný priebeh nehody, keď vozidlo smerovalo do protismeru, teda vľavo, pretože podľa fyzikálnych zákonitostí by malo sťažovateľom tvrdené poškodenie pravej strany vozidla za následok pribrzdenie pravej strany vozidla a jeho ťahanie doprava. Táto argumentácia znalca bola podporená aj obdobným vyjadrením obsiahnutým v odbornom stanovisku špecifikovanej spoločnosti (výrobcu inkriminovaného vozidla). Kvalifikované a náležité spochybnenie obhajobnej skutkovej verzie sťažovateľa bolo dôvodom, pre ktorý všeobecné súdy odmietli doplnenie dokazovania navrhovaného sťažovateľom.

22. Vychádzajúc z bodu 21 tohto uznesenia je ústavný súd toho názoru, že relevantné otázky, ktoré sťažovateľ pri prejednávaní svojej trestnej veci nastolil a adresoval všeobecným súdom, boli nimi logicky a primerane zodpovedané. Odôvodnenie oboch namietaných rozhodnutí predstavuje dostatočný základ pre prijaté výroky, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Ústavný súd tak považuje výkon právomoci oboch súdov za nevybočujúci z limitov sťažovateľom namietaných čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1a čl. 13 dohovoru a čl. 38 ods. 2 listiny.

23. Vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené v bodoch 14 až 22 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia čl. 46 ods.1 ústavy a čl. 6 ods. 1a 13 dohovoru a čl. 38 ods. 2 listiny namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

24. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017